

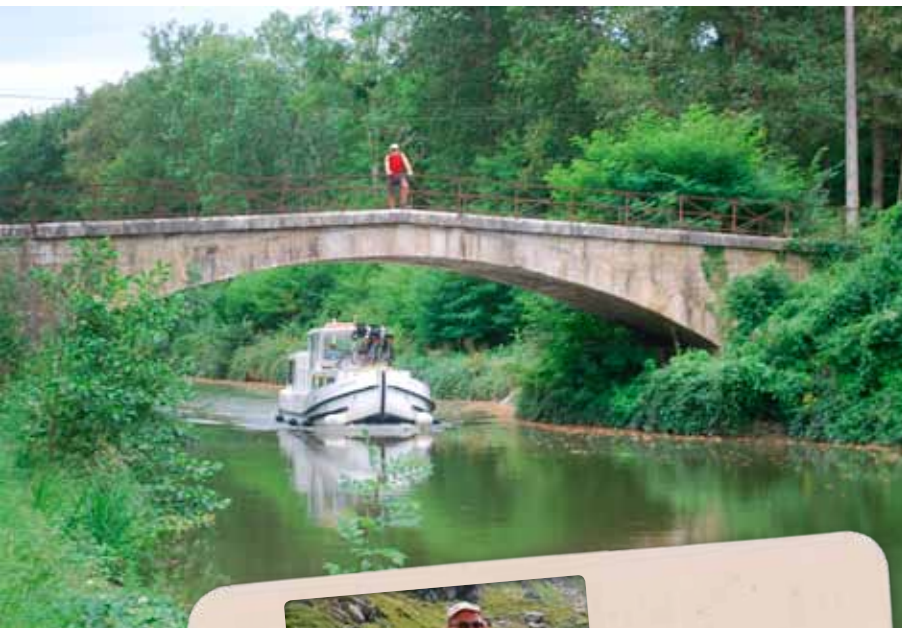
Leven als GR in Frankrijk

In de ban van Frankrijk. Niet omwille van de wijn, de zon of de cols, maar omdat het een paradijs is voor wandelaars. Met Jan Van Meirvenne hebben we een fan én een kenner in eigen GR-kringen rondlopen. Tijd voor een gesprek over het land dat tevens de bakermat van GR is.

Kapelletje nabij Guigenmicourt (GR 123).

Canal de Briare (GR 13).

Tartonne op de Grand Traversée des Pré-Alpes.

Jan Van Meirvenne is medewerker van GR West-Vlaanderen en heeft een eigen webstek met vele tochtverslagen: www.wandelwereld.be.

Jan, laat ons beginnen bij het begin, de eerste wandelstapjes?

Met de jeugdbeweging op trektocht gaan, sjoeren en straffe dingen uithalen, dat was mijn jong leven. Met de wandelsport kwam ik pas later in contact, via mijn ouders. Zij waren het beu om altijd rond de kerktoren te wandelen en sloten zich aan bij Wandelclub Temse. Heel lang heeft het niet geduurd voor klassiekers van 100 km op het programma stonden. Op een zomerse zondag bleek er geen enkele interessante tocht op de kalender te staan en besloot

ik een stukje Vlaanderenroute - GR 128 voor de niet-kenners - uit te testen. Meteen het startschot van een hobby die ik nog altijd met heel veel liefde beoefen!

Een hobby of een passie?

Noem het gerust een passie. Door mijn verhuis naar Poperinge lag Frans-Vlaanderen plots

vlakbij. Het eerste stuk van GR 128, de 175 km van Wissant naar Kemmel, was een voltreffer. En na de GR du Littoral, de route langs de Opaalkust, waren we definitief verkocht. Je mag niet vergeten dat vanuit Poperinge afstanden heel anders liggen. Parijs is dichterbij dan de Ardennen. We zijn sneller in Amiens dan in Brussel. En ook al ligt ze maar vijf kilometer van mijn deur, elke keer dat we 'de schreve' oversteken hebben we dat buitenlandgevoel. Er hangt vakantie in de lucht, meer dan in de Ardennen.

“Het doel kan nooit zo mooi zijn als de weg er naartoe”

Jan

Het beeld dat wij hebben van Noord-Frankrijk is nochtans niet zo fraai.

Dat klopt en het wordt elk voorjaar nog eens versterkt wanneer Tom Boonen en co over de

kasseien naar Roubaix dokkeren. Als de lucht dan nog eens grijsbewolkt is, gaat het meteen over de grauweheid van verloren industrieën. Alsof les Ch'tis zoals de renners alleen maar stof eten. Terwijl Lille een bruisende stad is en er zoveel authentieke dorpjes zijn. En zoveel natuurschoon!

Voelde je dan niet de drang om door te reizen naar het zuiden en de zon?

In Picardië, Normandië en Ile-de-France liggen massa's GR-parels voor het grijpen, dus waarom zou ik meteen naar het zuiden moeten? Die voorliefde voor het noorden heeft nog een reden: voor mij moeten het niet altijd bergen zijn, een vlak terrein kan even mooi zijn! Na een tijd ben ik dan via GR 12 meer zuidwaarts getrokken, richting Parijs. Daar bleken stukken van GR 1 en GR 11 geen recente topogids meer te hebben. Dus mailde ik naar de lokale GR-medewerkers om me de beschrijvingen op te sturen. De mensen van de FFRP zagen mijn tochtverslagen op mijn website en bleven me informeren. Het resultaat is een kast vol topogidsen, allemaal netjes gerangschikt. Zo kwam natuurlijk de goesting om ook het zuiden te ontdekken. Maar dan heb je niet genoeg aan een weekend, dan zijn er vakanties nodig.

Wat zijn voor jou de grootste verschillen tussen Vlaanderen en Frankrijk?

Om te beginnen het feit dat wandelen in Frankrijk veel meer ingebakken is in. Een trekker met een rugzak wordt er niet nagekeken, iedereen kent het systeem van GR, GR de Pays en PR.

De onvermijdelijke GR 20 op Corsica.

Clairmarais (GR 128).

Wanneer je iemand kruist, krijg je bijna altijd een 'bonjour'. Ik belandde ooit op het parcours van een mountainbiketocht. Honderden bikers in volle inspanning, maar honderden keer 'bonjour'. Uitbaters van gîtes d'étape of mensen met een chambre d'hôtes vinden het evident om snel even je natte kleren te wassen of je naar een bushalte te brengen. Natuurlijk gebeurt dat ook in Vlaanderen, maar in Frankrijk veel vaker. Onlangs passeerde ik een verlaten dorp ergens in het zuiden, langs GR 4. Het gemeentebestuur had er tussen de ruïnes nog een schuilhut ingericht. Er hing een briefje aan de deur dat begon met 'chers randonneurs'. Je moest er niet betalen, enkel de houtvoorraad weer aanvullen. Dat is Frankrijk ten voeten uit.

Nog verschillen?

De open ruimte natuurlijk! Wat in Vlaanderen een groot bos is, zie je in Frankrijk niet eens staan. In het noorden zijn er tientallen Zoniënwouden. Die zijn veel minder onderhouden dan bij ons, de natuur mag er zijn gang gaan. Brandnetels en struikgewas moet je er soms bijnemen, ook op de paden. Maar dat trekt me niet aan. De puurheid van de natuur, zeg maar.

Hoe beoordeel je het werk van de Franse padenmakers?

De FFRP is heel sterk verweven in de structuur van gemeenten en departementen. Een nieuw pad kan jaren op zich laten wachten vooraleer alle bureaucratie achter de rug is. Maar dan is zijn broodje gebakken. GR 1 heb ik gestapt met een topogids uit 1975.

Zo goed als probleemloos. Een pad behoort tot het patrimonium van Frankrijk, daar kom je niet zomaar aan. De sterkte van de Franse GR's is de heldere structuur en de bewegwijzering. Het schilderen van de streepjes gebeurt meestal door plaatselijke wandelclubs.

Natuurlijk zijn er ook nadelen aan die verankering: het concept staat al 50 jaar als een huis, maar het vernieuwt zich niet. In Frankrijk is dat ook niet nodig, er is geen concurrentie. Maar als ik zie wat ze bijvoorbeeld in Duitsland met hun 'steigs' doen, dan zouden de Fransen wat meer mogen uitgedaagd worden.

Is er dan geen spoor van de bekende 'Franse slag'?

Wat de topogidsen betreft, kan je wel stellen dat het soms wat minder nauwkeurig is dan bij ons. Een T-kruispunt waarbij je vijftig meter links en dan weer rechts moet, beschrijven ze

Grande Randonnée

Vlak na WOII begint Jean Loiseau, een Frans architect, met een groep vrienden door Frankrijk en Europa te trekken. Zijn inspiratie ligt bij het scoutisme en ze noemen zichzelf 'excursionnistes'. Wanneer in 1936 bij wet het betaald verlof ingevoerd wordt, gaat hij op zoek naar manieren om meer Fransen aan het wandelen te krijgen. Her en der zijn al wandelpaden gemarkeerd, maar het idee om met verfstreepjes te werken haalt hij uit de Appalachen. WOII gooit roet in het eten, maar na de oorlog vindt hij snel bondgenoten. Een wit-rood geschilderd pad is voortaan 'un sentier de grande Randonnée' en een wandelaar 'un randonneur'. Het eerste stukje van GR 3 wordt officieel ingehuldigd in 1947, de

eerste topogids verschijnt in 1951.

Vandaag is La Fédération Française de la Randonnée Pédestre (FFRP) een gigantische organisatie. 3380 aangesloten wandelclubs met meer dan 200.000 leden promoten de wandelsport over heel Frankrijk. 6000 vrijwillige 'baliseurs' onderhouden een netwerk van 180.000 km geschilderde wandelpaden, beschreven in 260 topogidsen.

Net als bij ons is een GR wit-rood gemarkeerd en een GR de Pays (Streek-GR) geel-rood. Daarnaast hebben ze ook PR's, 'itinéraires de Promenade et Randonnée'. Dit zijn geel gemarkeerde luswandelingen.

www.ffrandonnee.fr

Veules-les-Roses (GR 21).

Moret sur Loing (GR 11).

wel eens als 'rechtdoor'. Maar ik zeg altijd: "Wat is er mis met een kilometertje terugwandelen. Als ik niet verkeerd gelopen was, was ik er nooit geweest." De trajecten die moeten beschreven worden zijn ook vaak veel langer. Vergeet niet, in vergelijking met onze topogidsen zijn de Franse echte bestsellers. Een vijftiende druk, in Vlaanderen zullen we dat niet snel meemaken...

Ik neem aan dat je als wandelaar niet alleen oog hebt voor de natuur?

Zeker niet. Frankrijk heeft een geschiedenis van veroveringen. Vanuit Centraal-Frankrijk zijn doorheen de eeuwen de verschillende regio's onderworpen. Overall staan forten, kastelen, ruïnes en Vauban-vestigingen als stille getuigen van dat verleden. Voor mij is wandelen door Frankrijk ook wandelen doorheen die geschiedenis. Als de topogids een kerkje uit de 12de eeuw of een ruïne uit de 13de eeuw vermeldt, ga ik altijd op zoek. In dezelfde regio staan nog honderden van die kerkjes of burchten, dan moet dat ene wel de moeite zijn.

Wat mis je nog op je palmares?

Te veel om op te noemen. In het noorden heb ik behoorlijk veel getoerd, maar het zuiden begin ik nog maar pas te ontdekken. Het aantal gewandelde GR-kilometers interesseert me trouwens niet. Als ik mag kiezen tussen 10 km langs een autostrade of 5 km prachtig pad, dan kies ik voor het tweede. Ik wandel niet om te wandelen, ik wandel om te ontdekken. Pour découvrir, zoals de Fransen zeggen. Trekken van punt A naar punt B is een uitdaging, geen

competitie. Het kleine cafeetje halverwege, waar je met de bazin aan de praat geraakt, is minstens even belangrijk. Ik herinner me zo'n 'café bar tabac' in de buurt van Cambrai. Het sociale leven van een klein dorpje vloeit er samen. De koffie komt uit een thermos. Lauw.

De acht stoelen zijn allemaal verschillend. Maar zeg me, waar kan gemoedelijkheid meer charme hebben?

Interview: Peter Cristiaensen

De keuze van Jan

1 GR 127

Om te beginnen kies ik bewust een vrij onbekende GR in Noord-Frankrijk. Als symbool voor zovele paden die je verstomd doen staan omdat je zoveel schoonheid niet verwacht had. Het stuk tussen Arras en Boulogne loopt door kleine valleitjes, op en neer, een beetje vergelijkbaar met de Voerstreek. Bossen, fruitbomen en open velden zorgen voor een rijke afwisseling.

2 GR 4

Je kan er natuurlijk niet omheen, de echte GR-toppers liggen in het zuiden. Als je Grasse, de Ventoux, de gorges de Verdon, Cognac en St-Flour op je traject hebt liggen, ben je een echte topper.

3 GR du Littoral

Voor mij de mooiste. Van Duinkerken via de Normandische kust naar de Bretoense kust loopt het Europese wandelpad E9, een aaneenschakeling van Franse GR's. De adembenemende plekken zijn niet te tellen, in niets te vergelijken met onze Belgische kust. De paden zorgen bovendien voor afwisseling, want ze duiken regelmatig het binnenland in. Waardoor je soms oog in oog komt te staan met een manoir, een typisch landhuis, zeg maar kasteel.

! Extra tip

Paris à Pied. De drie geel-rood gemarkeerde paden volgen er meestal oude tram- of spoorbeddingen. De topogidsen bieden verhalen en commentaren die je in toeristische gidsen nooit zal lezen.